

LEE CHILD
és **ANDREW CHILD**

KIMENEKÍTÉS

LEE CHILD

ÉS ANDREW CHILD

KIMENEKÍTÉS

• JACK REACHER-KRIMI •

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Exit Strategy

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2025

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

ISBN 978 615 104 100 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1. fejezet

Nathan Gilmour olyan dolgokat tudott, amiket más emberek nem.

Olyan emberek, mint például a kollégái a baltimore-i kikötői hatóságnál.

Tudott egyet-mást, mint például azt, hogy az egyik kollégája nemrégiben bekövetkezett halálát nem véletlen baleset okozta, annak ellenére, hogy a rendőrségi jelentésben ez állt. Nem baleset volt, és nem annak kellett volna az áldozatnak lennie, aki meghalt. Hanem Gilmournak.

Tudta, hogy neki kellett volna az életével fizetnie. Efelől nem volt szemernyi kétsége sem. És ha ott marad a helyén, és követi annak az embernek az utasításait, akkor a gyilkosok is rájönnek, hogy elszúrták, és kijavítják a hibájukat. Efelől sem volt semmi kétsége. Úgyhogy Gilmournak nem maradt más választása: le kell lepleznie őket.

Egyedül üldögélt a zsúfolt kis irodában. Az övéen kívül csak egy másik íróasztal állt benne, amelyet teljesen beborítottak a halomban álló virágcsokrok. A legtöbb már kezdett hervadozni. Súlyosan megülte a levegőt az illatuk. Vagy inkább a bűzük, gondolta Gilmour. A halál bűze. A száján kezdte venni a levegőt, és oldalra fordította a székét, hogy ne kelljen kinéznie az ablakon. Nem akarta látni a megereszkedett fehér sátor tetejét. Azon a helyen húzták fel, ahol a szállítókonténer földet ért, miután lezuhant a daruról. Vagyis miután szándékosan leejtették. A nyomozók már távoztak, de a folt a betonon még hónapokig ott lesz. Az irodában azt pletykálták, hogy a fickó, akit agyonnyomott a konténer, olyan lapos lett, mint egy papírlap. Gilmour öt hónapja ismerte az illetőt. Megosztotta

vele az irodáját. Megkedvelte. És végül őmiatta kellett meghalnia. Megborzongott, és kivette a zsebéből a telefonját. Egyszerű készülék volt. Szétnyitotta, és megírt egy üzenetet:

Vészhelyzet. Találkoznunk kell.

Bepötyögött egy telefonszámot, és megnyomta a *Küldés* gombot. Megjegyezte az időpontot – egy perccel múlt délelőtt tizenegy –, és várni kezdte a választ. Kizárt, hogy bármennyit tudna dolgozni ezen a napon. Vagy bármely másik napon ezen a helyen. Vagy akár bármely másik helyen, ha kudarcot vall a nyitólépése a játszmában.

Ugyanabban az időben, amikor Nathan Gilmour elküldte az üzenetet, Jack Reacher épp belépett egy kávézóba. Tágas helyiség volt, világos és zsúfolt, alig kőhajításnyira Gilmour kikötői irodájától. A kávézóban csupasz téglafalak voltak, tölgyfa padló, a mennyezetet három sor, díszes kovácsoltvas oszlop tartotta. Reacher arra tippelt, hogy valamikor raktárként szolgálhatott. Masszív épület, hosszú távra készült. Az a fajta hely, amely túlélte az üzletágot, amelyre eredetileg tervezték, most pedig új életet és új funkciót kapott. Reacher jól el tudta képzelni, hogy a felső szinteket majd elegáns lakásokká alakítják, ahogy beindul a környék dzsentifikációja – vagy lehet, hogy már meg is történt.

Beállt a pultnál a sorba, és kért egy kávéat feketén, cukor nélkül, fizetett, majd odavitte a bögrét egy, a sarokban álló, kis kerek asztalhoz. Valaki ottfejtett egy újságot, de Reacher nem ezért választotta ezt a helyet. Azért telepedett le itt, mert innen jól belátta az egész helyiséget. Bepréselődött az asztalka mögé, és leereszkedett a faszékre. Nem épp az ő százkilencvenöt centijére és több mint százötíz kilójára volt méretezve, és nem volt valami kényelmes, de Reacher nem bánta. Nem tervezett sokáig maradni. Aznap reggel érkezett a városba egy Greyhound távolsági busszal, és ugyanúgy

fog távozni, valamikor késő este vagy másnap hajnalban. Azért jött, hogy meghallgasson egy általa kedvelt bandát, amely egy veteránok javára rendezett jótékonysági koncertet fog adni. Esti rendezvény lesz, szabadtéren. Október vége volt, és Reachernek nem volt kabátja. A kabátvásárlás volt a következő kipipálnivaló a teendői listáján. Úgy gondolta, kér egy-két utántöltést a kávéjához – talán hármat is –, aztán amikor a koffein mennyisége elérte a szervezetében a kielégítő szintet, akkor továbbindul.

A kávézó háromnegyedig tele volt. Számos vendég szintén egymagában üldögélt. Ketten könyvet olvastak. A többiek a laptopjukon pötyögtek. Hatan egy négyszemélyes asztal körül szorongtak, a helyiség közepén. A többi asztalnál párok ültek. A legtöbben egymással voltak elfoglalva vagy a telefonjukkal, de Reachernek feltűnt, hogy két pár esetében más a dinamika. Az egyik páros nem tudta levenni a szemét a bejáratról. A férfinak szépen nyírt szakálla volt. A nő francia fonatban viselte fekete haját. Mind a ketten elegánsan voltak öltözve, és az arckifejezésük állandóan váltakozott az idegesség és az izgatottság között. A legutolsó pár pedig őket figyelte. Idősebbek voltak, talán a hetvenes éveik vége felé járhattak. Sápadtak voltak, szürkék, görnyedtek. A ruhájuk kopottas és viseltes volt, és csak egy bögre állt az asztalon.

Reacher megitta a kávéját, kikászálódott az asztal mögül, és odaballagott a pulthoz. Újratöltést kért, és amikor visszafordult, épp belépett egy újabb vendég a kávézóba. Egy, talán a negyvenes évei derekán járó férfi, öltönyben, a kezében aktatáskával. Az elegáns férfi és nő, akik a bejáratot figyelték, félig felemelkedtek ültükből, és az arcukon mosoly kezdett szétterülni. Aztán észrevették az újonnan érkezett arckifejezését. A mosoly hirtelen lehervadt az arcukról. Visszarokadtak a székükre. A férfi válla lehorgadt. Az új vendég csatlakozott hozzájuk az asztaluknál, és egy pillanatig mind hallgattak. Aztán a szakállas férfi kiegyenesedett, előrszegezte az állát, és megszólalt:

– Ha rossz hír, mondja! Ne hagyjon minket kétségek között.

Reacher elácsorgott a pult végében sorakozó kis kancsók mellett, és úgy tett, mintha fontolgatná, hogy öntsön-e tejszínt a kávéjához. Hallani akarta, hogyan folytatódik a beszélgetés.

– Emlékezzenek arra, amit mondtam – válaszolta az újonnan érkezett. – A spekulációs piac olyan, mint a tomboló vihar az óceánon. Egy befektetés meg olyan, mint a hajó, ami próbálja átszelni az óceánt. Számításba kell venni az erős szeleket. A csalóka áramlatokat. A kiszámíthatatlan árapályt. Zátonyra is futhatunk. Kilyukaszthatja a hajót egy szikla. Késlekedés történhet. Vagy akár el is sülyedhet a hajó.

Reacher látta, hogy a kopottas öltözékű idős pár férfi tagja meg-
rázza a fejét, és hátrébb tolja a székét, mintha fel akarna állni. A nő a karjára tette a kezét, és visszatartotta.

A szakállas férfi megszólalt:

– Maga azt mondta, hogy tudja, hogyan kell navigálni ebben a viharban. Azt mondta, maga a legjobb. Hogy huszonnégy órán belül profitot tud termelni. Akár meg is tudja duplázni a pénzünket.

– Igaz, ezt mondtam – felelte az újonnan érkezett.

– Akkor most mi a helyzet? Elvesztette a pénzünket?

– Nem vesztettem el.

– Hát akkor?

– Csak nem dupláztam meg.

– Akkor azért maradt valamicske?

– Valamicske? – A férfi elvigyorodott. – Úgy is mondhatjuk. Nem megdupláztam, hanem megháromszoroztam.

A szakállas férfi egy hosszú pillanatig hallgatott, aztán azt kérdezte:

– Megháromszorozta? Ez azt jelenti, hogy...

Az újonnan érkezett férfi felemelte az aktatáskáját, az ölébe tette, kinyitotta a csatját, aztán kiborította a tartalmát az asztalra. Bankjegyekötegek ömlöttek ki belőle. Tizenöt darab. Az egyik feldőntött egy bögrét. Két köteg a földre pottyant.

– Tizenötezer dollár, kevesebb mint egy nap alatt. És a jutalékomat már levontam belőle. Megmondtam: én vagyok a legjobb.

Reacher látta, hogy a kopottas öltözötű idős pár összenéz egy másodpercre. Valamit némán megbeszéltek egymás közt. Mind a ketten alig észrevehetően bólintottak. Kicsit kihúzták magukat, és enyhén előbbre hajoltak.

A szakállas férfi a pénzre meredt, és leesett az álla. A nő felsikított, és olyan erővel ölelte át, hogy majdnem leestek a székről. Kiabáltak és kurjongattak. Egymás tenyerébe csaptak. A kávézóban mindenki őket bámulta, de nem látszott, hogy ez zavarná őket. Az újonnan érkezett férfi mosolygott, visszafordította az aktatáskáját, és becsukta. Felállt, és már félúton volt a kijárat felé, amikor a szakállas férfi észrevette, hogy elindult.

– Várjon! Elmegy?

– Miért ne mennék? Elvégeztem a munkámat. Élvezzék a profitjukat.

– Nem, még nem végezte el a munkáját. – A férfi elkezdte összeszedgetni a bankjegykötegeket. – Vegye vissza! Fektesse be nekünk újra, az összeset! Ahogy tegnap este.

– Biztos benne?

– Biztos.

– Nem tudom megígérni, hogy újra meg tudom háromszorozni.

– De meg tudná kétszerezni?

A férfi visszatért az asztalhoz.

– Lehetséges.

Reacher visszament a saját asztalához, és figyelte, ahogy a szakállas férfi összeszedgeti a pénzkötegeket. Felvette azt a kettőt, ami a földre esett, megigazította a felborult bögrét, megrázta az újonnan érkezett férfi kezét, aztán átkarolta a nő vállát, és elindult vele együtt az ajtó felé. Szinte szökdécseltek. A férfi letette az aktatáskáját, kinyitotta, és belerakosgatta a pénzt. Megint lecsukta az aktatáska tetejét, bezárta, és megfordult, hogy induljon.

A kopottas ruhájú idős férfi feltápáskodott. Felemelte a kezét, aztán intett, mintha azt akarná, hogy az újonnan érkezett férfi csatlakozzon hozzá meg a nőhöz az asztaluknál. Az aktatáskás fickó egy pillanatra körbenézett, hogy tényleg neki integet-e, aztán vállat vont, és odasétált. A két férfi pár szót váltott, majd mindketten leültek. Reacher nem hallotta a beszélgetésüket. Nem is kellett. Látta, mi történik. És tudta, mi fog történni ezután. Két perccel később

a kopottas ruhájú idős férfi benyúlt csontos kezével a zakója zsebébe, és pénzt húzott elő. Két köteg bankjegyet. Vastagabb volt, mint azok, amik pár perccel korábban kiömlöttek az aktatáskából. Talán ötezer dollár lehetett mindegyik kötegben. Összesen tízezer. Valószínűleg minden cent, amit az idős pár össze tudott kaparni.

Miután elküldte az üzenetet, Nathan Gilmour tíz percen át csak üldögélt, a kezében szorongatva a telefont. Az nem ptyegett. Nem rezgett. Gilmour az íróasztalára dobta. Végigcsúszott a fényes felületen, és megpihent a számítógép billentyűzete mellett. Úgy nézett ki, mintha az egér kisöccse lenne. Gilmour rámeredt. Ez még mindig jobb volt, mint az ablakból elé táruló kilátás, vagy a haldokló virágok látványa, de nem volt kielégítő. A telefon még mindig nem ptyegett. Még mindig nem rezgett. Húsz perc után Gilmour megint a kezébe vette. Szétnyitotta, és megnézte a kijelzőt, mintha a válaszüzenet valahogy észrevétlenül besettenkedhetett volna. Az apró képernyő üres volt. Gilmourban egy pillanatra fellobbant a düh, mintha a telefon összeesküdött volna ellene. Mintha szándékosan blokkolná a beérkező üzeneteket. Nagy kedve lett volna odavágni a falhoz, aztán miután a darabjai a földre esnek, ripityára taposni őket. Még mindig a dühét próbálta leküzdeni, amikor a kijelző hirtelen kivilágosodott. Az üzenet, amire várt, megérkezett:

Ma délben. Egy címet is megadtak.

Gilmour tudta, hogy nincs messze innen. Valószínűleg egy étterem vagy kávézó lehet, gondolta, mert az üzenet így végződött:

Keressen egy férfit, aki egyedül ül. Ő lesz a legnagyobb termetű fickó az egész helyen.

2. fejezet

A férfi a kávézóban elővett egy nagy alakú barna borítékot, belecsúsztatta a két újabb köteg pénzt, berakta az aktatáskájába, kezét rázott az idős férfival meg a feleségével, és a kijárat felé indult. Reacher felhajtotta a kávéját, és követte. A férfit átment az utca túloldalára, és elhaladt egy másik új funkciót kapott régi raktáépület előtt – ennek a földszintjén két ruhaboltot alakítottak ki –, majd befordult egy sikátorba. Reacher megtorpant, és hegyezte a fülét. Hallotta, hogy csapódik egy kocsijátaja, és a motor köhécselve életre kel. Előbbre lépett, és úgy hat méterrel odébb meglátott egy ezüstsínű Toyota Camryt. Reacher úgy vélte, nem a legfrissebb modell, bár nem volt biztos benne. Nem nagyon értett az autókhoz.

Nathan Gilmour összecsukta a mobilját, a zsebébe csúsztatta, aztán néhány pillanatot arra szánt, hogy fejben átgondolja a logisztikai lépéseket. Talán tizenöt percre lesz szüksége, hogy odaérjen a találkára. Az lesz a legjobb, ha gyalog megy. És miután odaért, szüksége lesz egy kis időre, hogy találjon egy olyan pontot, ahonnan jól rálát mindenre, és kitalálhatja, hogyan és hol adhatja át az üzenetét. Ki lesz számítva az ideje, de meg tudja csinálni. Elővett az íróasztalfiókból egy jegyzetömböt, és a toll után nyúlt.

Reacher a sikátorban álló autó felé indult. Az aktatáskás férfi ült a volánnál. Az elegánsan öltözött pár, amelyik állítólag akkorát kaszált a spekulációs piacon, hátul ült. A férfi továbbra is szakállas volt, de a nő haja már nem volt se fekete, se hosszú. Most vállig érő szőke bubifrizurát viselt. A kocsi lassan előregördült. Reacher odalépett elé, és elállta az útját. A sofőr a fékre taposott, és rádudált. Reacher közelebb lépett. A kocsi ismét elindult. A sofőr a gázpedál fölött tar-

totta a lábát. Arra gondolt, hogy rátapos, de hát az nem volt része a tervnek, hogy elgázoljon egy kíváncsiskodó idegent. Csak feltűnést keltene. Hacsak a fickó nem akar támadni, mert akkor lenne némi oka. Bár a sikert semmi nem garantálná. Az idegen jó nagydarab volt. Úgy festett, mint egy két lábon járó páncélszekrény. A két keze mint két sonka. A karja vastagabb, mint némely ember lába. A sofőr nem volt biztos benne, hogy az autó működképes maradna-e, ha ütközik egy ilyen méretű emberrel. Lehet, hogy nagyobb károsodást szenvedne, és a légzsákok biztosan kinyílnának. Úgyhogy inkább biztosra ment, és csak újból dudált egyet.

Reacher fejében hasonló gondolatmenet játszódott le, de nem tervezte, hogy olyat tegyen, amivel nagy kárt okozna saját magának. Tett még egy lépést, és a jobb talpával jól belerúgott a kocsi hűtőrácsába. Nem volt biztos abban, hogyan működik a mechanizmus – nem igazán értett az autókhoz –, de azt tudta, hogy a légzsákok arra valók, hogy baleset esetén kinyílnak, és úgy gondolta, a frontális ütközés meglehetősen gyakori lehet. Kell hogy legyen valami szenzor, ami érzékeli az ilyen ütközést. Nem tudta pontosan, hol helyezkedik el a szenzor, úgyhogy precizitás helyett inkább az erőre hajtott. Be is vált a terve. Az autó belsejét azonnal betöltötték a hatalmasra felfújódó fehér ballonok. Reacher gyorsan elfordult a sofőr oldala felé. A kocsi lelassított és megállt, a légzsákok pedig leeresztettek, ugyanolyan gyorsan, mint ahogy felfúvódtak. Reacher megragadta a kilincset, és feltépte az ajtót. Behajolt, és kikapta a slusszkulcsot a gyújtásból. A levegőben ott lebegett valamiféle robbanóanyag maradvéka. Feltehetően ezt használják arra, hogy ilyen gyorsan fel tudjanak fújni a légzsákok. Csípte Reacher orrát és száját, de nem vett róla tudomást, csak megragadta a sofőrt az inge elejénél fogva, és kirángatta a kocsiból. A férfi ruháját finom, ezüstszínű, síkos por borította. Kissé kábultnak tűnt az események hatására. Reacher berúgta utána az ajtót, megfordította a fickót, és rászólt, hogy lépjen egyet hátra, és tegye a kezét a kocsi tetejére. A férfi csak állt, túl kábult volt, hogy mozduljon, de végül aztán engedelmeskedett.

Reacher kinyitotta a hátsó ajtót, és kirángatta a szakállas férfit is. A teste először ernyedt volt, de amikor Reacher elengedte, nem zuhant a földre. Megfordult, és ugyanazzal a mozdulattal a jobb kezével előhúzott egy kést, amely a zoknijába volt dugva, aztán felegyenesedett. A lábát szilárdan megvetette, az arcát düh torzította el.

Reacher a késre mutatott.

– Dobd el!

A férfi jobbra-balra mozgatta a csuklóját, függőlegesen tartva a pengét, és megpróbálta elvakítani Reachert a szemébe tükrözött napfénnel.

– Van egy szabályom – mondta Reacher. – Ha valaki kést ránt rám, eltöröm a karját. Ha most eldobod, akkor ebben az esetben kivételt teszek.

A férfi Reacherre vetődött, és az arca felé suhintott a késsel, de közvetlenül előtte megtorpant a keze, és elhátrált.

– Ez figyelmeztetés volt. Fordulj meg szépen, és fuss, különben kivágom a szívedet!

A sofőr közben kiegyenesedett, és el akart fordulni a kocsitól. Reacher kinyújtotta a bal karját, hátulról megmarkolta a férfi fejét, és előrelökte, mintha egy kosárlabdát hajtana el. A férfi orra neki-csapódott az ajtó felső keretének. A feje visszapattant a fémről, ő pedig elterült az aszfalton, a szeme fennakadt, és vér folyt mindkét orrlyukából.

Reacher visszafordult a szakállas férfihoz.

– Azt feltételezed, hogy van szívem.

A férfi pár lépéssel közelebb sasszézott, és megint suhintott egyet, most Reacher felsőtestét célozva meg. Reacher keresztezte a két kinyújtott karját közvetlenül a csuklója fölött, a bal került alulra, a jobb fölültre, és előretolta úgy, hogy a férfi karját a két csuklója közti ékbe fogta. Lefelé tolt a pengét, ahol nem okozhat bajt. A férfi próbálta elhúzni a karját, de túl lassú volt. Reacher kifelé és lejjebb csúsztatta a bal karját, és megragadta a férfi csuklóját. Hátrafelé csavarta, ameddig a könyöke hajlott. Aztán még egy kicsit hátrébb.

A férfi felordított a fájdalomtól.

– Hagyd abba! – Elejtette a kést. – Eldobtam. Eldobtam!

– Túl késő – mondta Reacher. Tovább feszítette a férfi karját a bal kezével, a jobb öklével meg lesújtott rá, mint egy kalapáccsal, kicsivel a könyöke alatt. Mind a két csont eltört, a férfi meg elvesztette az eszméletét a fájdalomtól, mielőtt az üvöltés elhagyhatta volna a torkát. Reacher odadobta az eszméletlen testet a másik tezejére, aztán leguggolt, és benézett a hátsó ülésre. A nő még ott volt, de nem ült. Félig felállva előrehajolt az anyósülés fölött, és próbálta megragadni az aktatáskát.

– Hagyja ott – szólt rá Reacher –, és szálljon ki, ezen az oldalon.

A nő beleakasztotta az ujját a táska fogantyújába, magához húzta, és visszahuppant az ülésre. Aztán változtatott a fogásán, és maga elé rántotta az aktatáskát, mintha pajzs lenne.

– Kiszállni – mondta Reacher.

A nő nem mozdult.

– Ha nem próbál ártani nekem, én se ártok magának. De ha ki kell rángatnom onnan, akkor elszabadul a pokol.

A nő a kilincs felé nyúlt a túlsó oldalon.

– Ha menekülni próbál, és üldöznöm kell, azt meg fogja bánni.

A nő keze tovább mozdult.

– Azt hiszi, gyorsabban tud futni nálam? Talán igen. De gyorsabban tud-e futni, mint az autó? – Reacher felmutatta a slusszkulcsot, amit egy perccel előbb elvett.

A nő elhúzta a kezét, és lassan odacsúszott arra az oldalra, ahol Reacher állt. Az aktatáskát továbbra is maga előtt tartotta.

– Mit akar?

– Ki az az idős pár, akitől pénzt vettek át a kávézóban?

A nő megvonta a vállát.

– Nem tudom. Csak valami féleszű balekok.

– Mennyit adtak oda?

– Tíz rongyot.

– Mit ígértek nekik, mikor adják át a profitot?

- Holnap, ugyanebben az időben, ugyanitt.
 - Csak épp maguk nem lesznek itt. És nem lesz profit. Az öregek meg elveszítik az egész megtakarításukat.
 - Erre hogy jött rá, Sherlock?
 - Adja ide az aktatáskát!
- A nő szorosan magához ölelte a táskát.
- Nem.
- Reacher a két mozdulatlanul fekvő férfira intett.
- Szeretne csatlakozni hozzájuk?
- A nő nem válaszolt.
- Ha valakinek az a foglalkozása, hogy öregeket ver át, ahhoz jár egészségbiztosítás? Úgy hallottam, a hosszas kórházi tartózkodás drága multság.
- Jól van. – A nő a földre dobta az aktatáskát. – De ha valaki kórházba fog kerülni, az maga. Azt, akinek dolgozunk, nem lehet csak úgy lenyúlni. Ennek következményei lesznek.
- Akinek dolgoznak? Ő kicsoda?
- A nő egy pillanatig hallgatott.
- Nem mondom meg a nevét.
 - Nem számít, mert nem nyúlom le. A pénz nem az övé, hanem azoké az öregeké. Vissza fogom adni nekik.
 - Ezt nem mondja komolyan.
 - Csak figyeljen.
 - Miért adná vissza, ha meg is tarthatja?
 - Ha ezt kérdezni kell, akkor úgyse fogja érteni. Most menjen! Mesélje el a főnökének, mi történt. Aztán vigyázzanak, hogy meg ne lássam itt bármelyiküket még egyszer.